

[Ib Thyregod.]

skulle man have ydet denne gave gennem instituttet eller gennem universitetet som en gave til universitetet i Reykjavik. Hvis en sådan fremgangsmåde havde været anvendt, ville der efter min opfattelse have været mulighed for at opnå bred tilslutning til en sådan gave.

Men hvilken fremgangsmåde har man så anvendt? Jeg nævnte allerede ved første behandling af lovforslaget, at man i stedet for at forhandle med universitetet og med stiftelsen førte hemmelige forhandlinger med Island om disse spørgsmål. Jeg må have lov til at karakterisere dem som hemmelige, når de foretages, uden at det udenrigspolitiske navn bliver orienteret herom. Der træffes herefter en aftale, ja, nogen egentlig aftale kan man vel ikke sige det er, men i hvert fald så meget, at der ikke under udvalgsarbejdet har været nogen reel mulighed for at foretage ændringer heri. Endvidere foretages der så en hemmelig udarbejdelse af lovforslaget, en udarbejdelse hemmelig i den forstand, at man ikke forelægger den for kommissionen, at man ikke beder om kommissionens støtte, at man ikke beder den medvirke til udarbejdelse af kriteriet eller på anden måde medvirke. Endelig fremsættes lovforslaget, og der foretages førstebehandling, endnu inden universitetet eller stiftelsen har kunnet nå at udtale sig, og fra den side vedtages så senere den omtalte protest.

Hertil kommer den fremgangsmåde, som er anvendt i forholdet til folketinget. Jeg nævnte ved første behandling, at der var foretaget en orientering om, hvilke lovforslag der kunne ventes fremsat, inden folketinget afsluttede sit arbejde. Der blev nævnt enkelte lovforslag, men det her foreliggende lovforslag, som blev fremsat kort tid efter, blev ikke nævnt ved denne orientering. Det er i og for sig, mener jeg, en tilsidesættelse ikke alene af oppositionen, men også af folketingets øvrige partier, fordi jeg må være af den opfattelse, at heller ikke de andre partier i folketinget er blevet orien-

teret om, at et sådant lovforslag ville komme.

Hvis man går ind for, at folketinget skal tage selvstændig stilling til de foreliggende lovforslag og ikke blot være et ekspeditionskontor, er det af væsentlig betydning, at sådanne situationer ikke kommer til at foreligge. Lad mig i denne forbindelse nævne en kronik af det ærede medlem hr. Baunsgaard, som jeg for nylig har læst i Dagens Nyheder, og hvori han siger, at folketinget ikke bør være et ekspeditionskontor for organisationerne. Det er vel lige så rigtigt, at folketinget heller ikke bør være et ekspeditionskontor for regeringen, at alle partier, folketingsgrupper, både oppositionens og de andres, selvstændigt må kunne tage stilling til de foreliggende lovforslag, at de ikke skal stilles over for et fait accompli og oven i købet et lovforslag, som skal forceres igennem i løbet af så kort tid, som der her er tale om, uden at der er mulighed for at stille reelle ændringsforslag.

Som eksempel på, hvorledes dette lovforslag har skullet forceres igennem, skal jeg henvise til udtalelserne fra de juridiske fakulteter. Man anmodede om udtalelser fra de juridiske fakulteter. Det viste sig, at den ene udtalelse ikke kunne komme til at foreligge i fredags, fordi et medlem af fakultetet var bortrejst til udlandet et par dage. Men den højtærede undervisningsminister forlangte svar, og så måtte universitetets juridiske fakultet i Århus så fremsende et svar ledsaget af et udkast til et svar, som ikke var tiltrådt af den pågældende professor. Så meget hastede denne sag, at man end ikke kunne afvente det endelige svar fra det juridiske fakultet.

Hertil kommer et andet punkt, nemlig det forhold, at den højtærede justitsminister, som desværre ikke er til stede her i dag, ved første behandling udtalte som sin opfattelse, at der ikke forelå ekspropriation. Den højtærede justitsminister sagde, at der ikke var tale om nogen ekspropriation, idet lovforslaget i så fald ville have været grundlovsstridigt. Endelig nævnte den højtærede